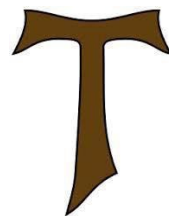

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE LA ZONA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Any 30 febrer 2025

núm. 284

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Festa de la Candelera

FORMACIÓ PERMANENT

“Acceptar la Voluntat del Pare”

TEMA : Profunditzar en l'Esperit Franciscà

QUINS DIES ENS TROBAREM?

22 febrer 2025 : “La Fraternitat”

Fra Jesús Torrecillas, ofmcap

Horari: a les 10:00 H

Lloc: en l'Església de la Mare de Déu de Pompeia.

Se retransmetrà via online

<https://us06web.zoom.us/j/8642624099?pwd=a0tjOUFpQ0I1eXQxdIN5ZGJ4NnQxQT09&omn=85182511103>

22 març 2025 : Recés de Quaresma :

“El Desert”. Fra Arun de Madurai, ofmcap

Lloc: Església del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia.

5 abril 2025 : “Càntic de les Criatures”

Lloc: Convent Frares Conventuals.

17 maig 2025 : ASSEMBLEA:

“Minoritat i Evangelització”.

Fra Angel Mariano, ofmconv

Lloc: Franciscans Granollers.

15 juny 2025 : ROMIATGE A MONTSERRAT

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel.

635612431- ofscatalunya@outlook.es

ANY D'ESPERANÇA

Aquest any 2025, any Sant del Jubileu, té com a punt de reflexió “Pelegrins d’esperança”. Tenir present i posar en pràctica aquesta virtut teològica no és pas sembrar l’optimisme, sinó que és rebre aquell do de Déu que permet a l’ànima esborrar tot allò que prové de la por.

L’Església ens convida a meditar sobre l’esperança, considerada com “la germana petita” de les altres dues virtuts teològiques, la fe i la caritat. Mentre que la fe veu allò que és, i la caritat l’estima, l’esperança veu allò que encara no és, però que, més tard o més d’hora, serà, i ja estima allò que serà.

L’esperança dona la mà a les seves “germanes grans”, la fe i la caritat, i va fent camí en aquesta vida. Es deixa portar per elles com un nen petit, que li costa caminar i dona la mà als seus germans més grans. El motor d’aquests germans que van caminant endavant és precisament l’esperança, i quantes vegades la ignorem en el nostre pobre món ! Per què ens manca tant i tantes vegades en les nostres vides, i sobretot en la nostra vida de fe? Tot i que és aquella capacitat que tenim de poder esperar el què és essencial, és a dir la visió beatífica eterna.

No vol pas dir que no puguem experimentar les desesperacions ni els descoratjaments humans passatgers.

Normalment, l’esperança no floreix quan tot va bé, quan estem en pau, sinó, al contrari, pot aparèixer des del fons de l’abisme, des de la profunditat del cor quan ens arriben les proves. Aquesta esperança que sorgeix en aquest cas, és pur foc, foc que abraça amb totes les seves forces aquells que no poden comptar amb cap cosa terrena, i s’abandonen totalment en l’amor de Déu.

Un dels grans apòstols de l’amor de Jesucrist, del Sagrat Cor de Jesús, escollit pel mateix Déu, va ser sant Claudi “La Colombière”, Pare espiritual de santa Margarida Maria Alacoque, deixeble del Sagrat Cor de Jesús. Pel sant jesuïta, l’esperança sempre va ser l’únic bé que res ni ningú ens pot prendre ...

La desesperació no té cap lloc en els cors d'aquells que s'abandonen en qui creuen, perquè confien plenament en Ell. Encara que això no impedeix el combat contra les temptacions i les proves que el Bon Déu permet que tinguem.

Tenim el gran exemple de Jesús a la Creu quan va dir: "Pare, per què m'has abandonat?", però que immediatament va afegir els mots de la seva confiança i abandó: "En les teves mans lliuro el meu esperit".

L'esperança cristiana és una virtut teològica arrelada en la fe de tot el poder i bondat de Déu, contra la qual cap desgràcia temporal pot vèncer i no ha de fer front, i tampoc mai sortirà del mal.

Una esperança que no es recolzi en la virtut de la força és una nimiesa, que porta directament al desastre.

Si tenim vertadera fe en Déu, confiarem en Ell, i serà aquesta confiança la que farà créixer en nosaltres la veritable esperança.

Bon mes de febrer.

Balbina Birba, ofs

“LOADO SEAS MI SEÑOR”

No fue un momento de euforia, no fue un instante de inspiración, el Cántico brotó de labios de Francisco como fruto de su vida santa, de su corazón rebosante de fe, de esperanza y de amor. Fue desgranando el hermano Francisco su alabanza al Creador con palabras llenas, tan llenas de poesía como de contenido teológico.

Como una profesión de fe, “Creo en Dios Padre todopoderoso, creador del cielo y de la tierra, de todo lo visible y lo invisible”, canta el Poverello a las criaturas del cielo y de la tierra. Veía a todas como queridas y cuidadas por el Creador, y las sentía hermanas, tan amadas y admiradas como respetadas.

“Creo en Dios Padre...” Y, con tanta naturalidad hablaba a los pajarillos como al lobo, y al sol y al viento, y a los hermanos, y al Papa. Sí, no nos contaron los hermanos cómo predicó Francisco a los pajarillos, pero sí sabemos cómo habló al Señor Papa. Le contó un cuentecillo para explicarle lo que de él quería.

El estilo literario del Cántico es popular y libre, se parece a los salmos con versos asonantes agrupados en estrofas de dos o tres hemistiquios. Usa el dialecto umbro.

Quiere Francisco loar al Altísimo con todas las criaturas porque, poco sería hacerlo sólo desde su condición de criatura. Y no se descuida de dejar constancia de su humildad al abrir y cerrar el Cántico: “ningún hombre es digno de hacer de Ti mención”. Y al final: “Te alabo y te bendigo, mi Señor, y te doy gracias y te sirvo con grande humildad”. Hay exultanza, hay un homenaje sincero, rinde pleitesía, como se hacía en su tiempo, al Señor de cielo y tierra.

Con grande humildad y con más grande amor, invita a las criaturas a la gran liturgia de alabanza. Llama al hermano sol, la luna y las estrellas, y convoca a los cuatro elementos.

Muchos son los comentaristas que suponen que, al invitar a la alabanza a la luna y las estrellas “claras, preciosas y bellas”, y al convocar al agua “útil, humilde y casta”, Francisco pensaba en Clara y las Damas Pobres. Son los elementos femeninos transformados en símbolos de esa pureza intacta de la virginidad, de la pobreza hecha de trabajo y sobriedad, de la caridad seráfica de “hijas, madres y esposas” de la Trinidad, abrazando con la intercesión lo que el Señor encomienda.

Sor Victoria Triviño, osc

Els diversos temps litúrgics

La constitució *Sacrosanctum concilium*, del Vaticà II, explica sobre l'any litúrgic el següent: “La santa mare Església considera deure propi celebrar amb un record sagrat, en dies determinats de l'any, l'obra salvífica del seu diví Espòs. Cada setmana, en el dia anomenat ‘del Senyor’, en commemora la Resurrecció, que un cop l'any celebra també, juntament amb la seva santa Passió, en la màxima solemnitat de la Pasqua. A més, en el cercle de l'any desenvolupa tot el misteri de Crist, des de l'Encarnació i Nadal fins a l'Ascensió, Pentecosta i l'expectativa de la joiosa esperança i vinguda del Senyor. Commemorant així els misteris de la redempció, obre les riqueses del poder santificador i dels mèrits del seu Senyor, de tal manera que, en cert sentit, es fan presents tothora perquè els fidels puguin posar-s'hi en contacte i emplenar-se de la seva gràcia i salvació” (n. 102). Per tant, l'any litúrgic és un temps veritable de gràcia i de salvació, que recorda i viu el misteri de Crist, per fer-lo present i actual en el nostre temps.

La litúrgia organitza i distribueix els aspectes diversos del misteri de Crist al llarg d'un any, en el que anomenem temps litúrgics:

Advent: temps d'esperança, vigilant i joiosa, centrat en la vinguda de Jesús. És un temps de conversió i pregària, per disposar-nos a acollir amb alegria el Senyor que ve.

Nadal: temps de celebració del naixement de Jesús per salvar-nos. El Verb ha assumit el que era nostre, per donar-nos el que era seu, i fer-nos partícips de la seva vida divina.

Quaresma: temps de penitència, austeritat, pregària, conversió del cor, com a preparació de la Pasqua.

Pasqua: temps de pau, d'alegria i d'esperança, celebrant la resurrecció del Senyor.

Aquest és el temps fort per excel·lència.

Temps de durant l'any: és el temps en què s'aprofundeix el missatge de Jesús i del seu amor.

Veiem que el que és específic de l'any litúrgic és la vivència del misteri de Crist en el temps. És una nova oportunitat de gràcia i de presència del Senyor de la història; el mateix ahir, avui i sempre.

Hem de desitjar i aspirar que el nostre pas pels cicles litúrgics ens predisposi a conèixer més i millor la persona de Jesús, la seva vida i ensenyaments, per poder seguir-lo millor.

Gna .Consol Muñoz, missionera franciscana

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De “Grupos de Jesús” de José A. Pagola

Este es mi Hijo Amado. Escuchadle a Él. Mateo 17, 1-8

Seis días después, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, el hermano de Santiago, y los llevó aparte, a una montaña alta. Allí se transfiguró en presencia de ellos; su rostro resplandeció como el sol y su ropa se volvió blanca como la luz. En esto, se aparecieron Moisés y Elías conversando con Jesús. Pedro dijo a Jesús:

—Señor, ¡qué bien que estemos aquí! Si quieres, levantaré tres albergues: uno para ti, otro para Moisés y otro para Elías.

Mientras estaba aún hablando, apareció una nube luminosa que los envolvió y de la cual salió una voz que dijo: «Este es mi Hijo amado; estoy muy complacido con él. ¡Escúchenlo!».

Al oír esto, los discípulos se postraron sobre su rostro, aterrorizados. Pero Jesús se acercó a ellos y los tocó.

—Levántense —dijo—. No tengan miedo.

Cuando alzaron la vista, no vieron a nadie más que a Jesús.

La escena es conocida tradicionalmente como la “transfiguración de Jesús. No es posible reconstruir la experiencia que dio origen a ese relato sorprendentemente. Solo sabemos que los evangelistas le dan una

importancia central. No es extraño. No se narra aquí un episodio más de la vida ordinaria de Jesús con sus discípulos, sino una experiencia muy especial en la que éstos pueden entrever algo de la verdadera identidad de Jesús.

También para nosotros es un relato de gran importancia, pues nos invita a despertar nuestra fe y recordar que ese Jesús que va por delante de nosotros en este recorrido es el Hijo de Dios encarnado.

Sólo el rostro de Jesús irradia luz. Todos los demás profetas, maestros, teólogos y doctores tienen el rostro apagado. Sólo Jesús tiene la última palabra.

Escudadle a Él hasta el fondo es una experiencia a veces dolorosa, pero siempre curadora y gratificante. Jesús no es el que habíamos imaginado desde nuestros esquemas, prejuicios o tópicos. Su misterio nos desborda. Su rostro adquiere más luz. Su vida, su muerte y su resurrección nos atraen cada vez más.

Casi sin darnos cuenta, Jesús está transformando nuestras vidas. Nos arranca de seguridades muy queridas para atraernos hacia una vida más auténtica y gozosa. En Él descubrimos a alguien que conoce la verdad última. Alguien que sabe por qué y para qué vivir. Alguien que nos enseña las claves para construir un mundo más justo y humano, y una Iglesia más fiel a su misión y más feliz.

- ***¿Necesito momentos de retiro y recogimiento para encontrarme a solas con Jesús? ¿Tengo tiempos y lugares reservados para asegurar regularmente estos encuentros?***
- ***¿Ocupa Jesús un lugar único e insustituible en mi vida? ¿En qué se nota? El Cristo a quien invoco, en el que creo, el que sostiene y guía mi vida ¿irradia luz o se ha ido apagando en mi corazón?***

Javier Conejo, ofs

A LA MEMÒRIA DE FRA FRANCESC VILÀ I VIRGILI

Una vegada una feligresa del Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Lleida (quan encara hi vivien els frares) em va comentar que quan veia al «Pare Vilà» fent l'Eucaristia li semblava que era el mateix Sant Francesc qui l'estava celebrant. Algú pot pensar que aquesta dita és exagerada (el propi Francesc Vilà ho creia) però si la posem en context no ho és tant. Per a tots els que el vam conèixer va ser un exemple d'humilitat (seva era la frase que ser ministre volia dir ser el que és menys, el servidor de tots i no una espècie de governant absolut com creuen o creiem alguns), una humilitat que es veia en totes les paraules i accions, no declarant-se millor que ningú (massa sovint molts dels mortals ens creiem que nosaltres som millors i que fem les coses tal com s'han de ser a diferència de la resta que, com a mínim, les fan pitjor) i tractant a tothom per igual amb independència del càrrec, la responsabilitat o el nom.

També va ser un exemple de fraternitat, rebutjant sempre la crítica i fixant-se més en els aspectes positius que negatius que tots tenim i portant aquelles accions que ens uneixen, ens fan més forts i allunyant-se d'aquelles accions que generen discòrdia i desunió. Un sentiment de fraternitat que anava més enllà de la seva fraternitat en tant que ens recordava molt sovint que la fraternitat franciscana és una fraternitat global, universal i no únicament local, en altres paraules, que un sentiment de fraternitat local no és autèntica fraternitat en el sentit franciscà i cristià de la paraula.

Permeteu-me la reflexió, no sé si encertada, però crec que els franciscans seglars hem d'aprendre molt de germans com el Pare Vilà perquè si ho féssim segur a l'Orde ens aniria molt millor.

També va ser un exemple de pau, de la seva boca no el vaig sentir dir res que pogués provocar enfrontaments, divorcis i trencaments, inclús quan objectivament es portaven a terme algunes decisions i/o accions que el podien perjudicar a ell o a altres germans, de forma injusta. Inclús davant aquestes accions ell va portar el vot d'obediència i de pau a uns nivells que a altres ens són inimaginables.

Sobre la seva exemplaritat d'oració i pregària no puc afegir res del que va dir Fra Francesc Costa el dia del seu enterrament. Un cop més, exemplaritat és la paraula que més el va definir.

Em va satisfer molt veure com les clarisses de Vilobí varen acompanyar-lo, com les fraternitats seglars de Pompeià, Badalona, Lleida i Balaguer hi varen estar representades per alguns dels seus germans, així com alguns dels membres del Consell de la Zona de Catalunya de l'OFS (no vaig veure cap germà de la fraternitat de la tercera Orde de Santaló, fet que em va sorprendre i decepcionar moltíssim, i demano perdó i si hi eren). Tota aquesta presència (juntament amb la d'alguns membres de l'OFM) demostra el significat del que representa formar part de la família franciscana i del que va representar Francesc Vilà per a ella.

Segur que des del cel el «Pare Vilà» segueix pregant per nosaltres, cuidant-nos i inspirant-nos per tal d'aconseguir que aquells principis i valors que tots vàrem prometre el dia de la nostra professió aconseguim portar-los a terme de forma absoluta i coherent, i no segons els nostres interessos puntuals forçant els nostres reglaments amb interpretacions absolutament contraris a l'esperit de Sant Francesc.

Que Déu ens il·lumini i ens guardi i que ens nodreixi a la família franciscana de persones com el Francesc Vilà. Que el seu exemple el tinguem sempre present els que vam tenir la sort de conèixer-lo.

Josep Serra i Sales. OFS.

**FRA Francesc
Vilà i Virgili, OFM**

FRANCISCÀ I SACERDOT
JUNCOSA (Lleida) 1936 --BARCELONA 2024

Ha estat abraçat per la mort corporal, nostra Germana, el dia 23 de desembre de 2024, a l'edat de 87 anys, 71 anys de vida franciscana i 63 de sacerdoti.

Les exèquies se celebraran el dia 24 de desembre a les 15 hores, al Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona, Franciscans del carrer de Santaló, 80.

La Fraternitat Franciscana, familiars i amics d'ell us agraeixen les vostres pregàries, companyia i condol. Pau i Bé.

LA PAU COM CONDICIÓN DEL COR

La recerca incessant de la pau, una condició del cor...

Per sant Francesc la pau es una condició del cor, per això sant Francesc és identificat com el sant de la pau, per ell, com seguidor de l'Evangelí, no és casual que sigui un propòsit obligat en l'exercici de la missió evangelitzadora que Jesús proposa als seus deixebles, "*I a qualsevol casa que entrin, primerament diguin: pau a aquesta casa*". Francesc poc abans de morir recorda els primers anys de la seva conversió amb aquestes paraules: El Senyor em revelà que diguéssim la salutació: "*El Senyor et doni la pau*".

La pau és un do admirable de Déu i està íntimament lligada amb la caritat teològica, com apareix al principi de la Carta als fidels: «*A tots els cristians... el germà Francesc... els desitja pau veritable del Cel i caritat sincera en el Senyor*» (2CtaF 1).

La font de la pau només es pot trobar en Déu, els seus fruits han de madurar interiorment al cor de l'home abans que es puguin participar als altres. Francesc, a les lloances que el sant va escriure després de la seva mística crucifixió sobre el mont Verna, celebra el Déu Altíssim, Tri i U, com a «sum bé», «amor», «caritat», «seguretat» i «quietud» (AID 3-4). Alentit per la certesa de la bondat infinita, el seràfic Pare implora la pau divina per un penitent veritable (BenL 2).

La pau interior, d'altra banda, augmenta en la mesura que l'home obre el seu cor a l'influx de l'Esperit Sant. Cal que l'ànima, encara que presa de les tribulacions, romanguí oberta a l'amor del Pare, portador de pau. Per això, Francesc, en l'Admonició XV exclama: "*Feliços els pacífics, perquè seran cridats fills de Déu. Son veritablement pacífics aquells que, enmig de totes les coses que pateixen en aquest segle, conserven, per l'amor del nostre Senyor Jesucrist, la pau de l'ànima i del cos*".

El mateix pensament és present en Francesc, estant a punt de morir, quan en el Càntic de les Criatures alaba Déu per aquells que, pel seu amor, perdonen les ofenses i suporten les malalties i tribulacions. "*Lloat sigueu, Senyor meu, per aquells que perdonen pel vostre amor, i aguanten malaltia i tribulació. Benaurats els qui aguanten en pau, car de Vós, altíssim, seran coronats*".

La pau, que ve del Messies, no és un do concedit d'una vegada per sempre, sinó que exigeix necessàriament la col·laboració activa de l'home. Així és com, adquirint progressivament força, desemboca alhora en la pau gairebé sense que un s'adoni, com afirma sant Bonaventura en el seu Itinerari de l'ànima a Déu: « Al principi invoco... el Pare etern pel seu Fill, nostre Senyor Jesucrist, a fi que, amb la intercessió de la santíssima Verge Maria, Mare del mateix Déu i Senyor nostre, Jesucrist, i amb la del benaurat Francesc, nostre guia i pare, tingueu a bé il·luminar els ulls de la nostra ment per dirigir els nostres passos pel camí d'aquella pau que sobrepassa a tota entesa. Pau que va evangelitzar i va donar el nostre Senyor Jesucrist, de la predicació del qual va ser repetidor el nostre pare Francesc, qui en tots els seus discursos, tant al principi com al final, anunciava la pau, en totes les seves salutacions desitjava la pau, en totes les seves contemplacions sospirava per la pau en èxtasi...»”.

El mètode que seguí Francesc, i que nosaltres com deixebles seus hem de seguir, consistí amb la coherència de la seva vida amb les profundes conviccions arrelades en l'Evangelí, que es traduïren en mansuetud, alegria, amor fratern i perdó. Va entendre que difícilment podria portar la pau als altres si primer no tenia el seu cor en pau, en harmonia profunda amb si mateix.

Lluís Viñas, ofs

Giotto: Francisco expulsa a los demonios de Arezzo (LM 6,9)

ESTIMAR L'ESGLÉSIA AVUI, TOT SEGUINT EL TESTIMONI DE VIDA DE SANT FRANCESC D'ASSÍS.

Probablement, Sant Francesc d'Assís és el sant que s'ha acostat més a l'ideal de vida de l'Evangeli de Jesús. Els seus escrits i els relats biogràfics que ens han arribat d'ell destil·len un carisma específic, un testimoni de vida que ha esperonat a molts persones de tota condició i d'arreu del món, al llarg de més de vuit segles, a viure seguint les seves petjades.

La pobresa, entesa també com a pobresa d'esperit, és com la perla que llueix al fons del cor franciscà. És la que permet la consciència clara de les pròpies faltes i mancances, el reconeixement humil de la pròpia imperfecció i de la necessitat que tenim sempre de fer penitència. I la que ens empeny a reprendre sense desmai, una i altra vegada, el camí de conversió posant en pràctica a la nostra vida les ensenyances de Jesús, tot demanant l'ajuda a Déu per enfortir la nostra voluntat.

No és difícil reconèixer en la vida de sant Francesc la mateixa predilecció que tenia Jesús pels pobres i pecadors. De seguida recordem les advertències que feia Jesús als justos massa cofois d'ells mateixos, com estimava als enemics i amb quin delit volia atraure cap a ell els pecadors.

La necessitat que tenim sempre de penitència i de conversió era molt palesa a l'època que va viure sant Francesc. Però, molt sovint, davant de moltes conductes poc adients de persones de suposada fe cristiana, fins i tot de persones de vida religiosa, la situació conduïa a una crítica de l'Església que, portada a l'extrem, abocava moltes vegades a una total desafecció i fins i tot a l'heretgia.

Sant Francesc, en canvi, no va deixar mai d'estimar l'Església amb totes les seves forces. La impressió que dona és que les faltes i mancances de l'Església li augmentaven aquest amor envers ella, com ens ensenyà Jesús respecte als pecadors. I les Ordes que va fundar han perseverat fins als nostres dies en aquest amor a l'Església, portant-lo a tot arreu on han anat d'aleshores ençà. És ben sabut que l'amor no coneix fronteres, ni de llengües ni de cultures. Tanmateix, la rapidesa de la difusió per tot Europa, tant de l'Orde dels Frares Menors com de l'Orde de les Germanes Clarisses sorprèn molt, sobretot quan es considera l'època en que va passar.

L'explicació rau, al meu entendre, en la força de convicció que proporcionava

l'espiritualitat franciscana viscuda amb radicalitat, com a exemple de vida autènticament evangèlica, sempre amarada d'estimació envers l'Església. Això, sens dubte, és el que li va permetre recórrer en el passat grans distàncies i convèncer persones molt diverses en molt poc temps. I penso que no només segueix essent vàlid avui en dia, sinó que també ens cal més que mai; sobretot quan veiem l'Església fent patir i patint ella mateixa per les conductes d'alguns dels seus membres.

Amb el Tercer Orde que sant Francesc va promoure, designant-lo amb el nom molt explícit d'Orde de Penitència, el nostre Orde Franciscà Secular com l'anomenem actualment, es va eixamplar l'abast de la seva renovada crida a viure una vida segons l'Evangeli de Jesús, en fraternitat i amb amor a l'Església. Amb aquesta iniciativa, en efecte, sant Francesc la va voler fer arribar també a tots els homes i dones de tota condició, permetent que en poguessin entrar a formar part si ho desitjaven, mitjançant l'adhesió a una forma de vida evangèlica expressada en la Regla.

Nosaltres, en tant que avui en som membres, tenim una gran responsabilitat; i sovint podem pensar amb raó que no en som dignes. Sort que el nom originari d'Orde de Penitència ens recorda que ens acull perquè estem necessitats sempre de fer penitència i de convertir-nos cada vegada més. I que només se'ns demana d'esforçar-nos tot el que puguem, tot pregant i essent receptius a l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres. Seguint la forma de vida que ens proposa la nostra Regla, que ens ajudarà a fer refulgir en germanor, al fons del nostre cor, la perla de la pobresa d'esperit. I a contribuir sempre amb el nostre amor a l'Església a fer realitat la promesa de Crist de que el mal, les portes de l'infern, no la podran dominar mai fins que Ell torni.

Carles Cascante-Serratos, OFS

**ORDE FRANCISCÀ SECULAR,
Zona de ntra. Senyora de Montserrat**

FORMACIÓ PERMANENT

Profunditzar en l'Esperit Franciscà

22 de febrer de 2025

TEMA: "La fraternitat"

EXPOSA: Fra Jesús Torrecillas, ofmcap.

HORA: a les 10:00

LLOC: Església de la

Mare de Déu de Pompeia

Av. Diagonal, 450 Barcelona

Connexió Zoom:

<https://us06web.zoom.us/j/8642624099?pwd=a0tjOUFpQ0l1eXQxdIN5ZGJ4NnQxQT09&omn=85182511103>

***Any 2025, CENTENARI DEL
CÀNTIC DE LES CRIATURES***